

22 Νοεμβρίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΡΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΑΡΧΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 214/95)

Συνταγματικό Δίκαιο — Αρχή της ισότητας — Άρθρο 28 του Συντάγματος — Περιεχόμενο — Περιστάσεις της μη παραβίασής της αρχής στην κριθείσα περίπτωση.

5 *Διοικητικό Δίκαιο — Διοικητική πράξη — Αιτιολογία — Η γενική αρχή της συμπλήρωσής της από τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου.*

10 Οι αιτητές επεδίωξαν την ακύρωση της άρνησης της καθ' ης η αίτηση να τους παραχωρήσει μισθολογικές προσαυξήσεις βάσει προσθέτων προσόντων που απέκτησαν κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας τους.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Με την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης η καθ' ης η αίτηση Αρχή δεν παραβίασε την αρχή της ισότητας.

20 Είναι γεγονός ότι το Άρθρο 28 του Συντάγματος εξασφαλίζει ισομισθία μεταξύ προσωπικού που παρέχει ισάξια εργασία. Στην περίπτωση εδώ δεν παραβιάζεται η αρχή αυτή γιατί και οι αιτητές, όπως και οι υπαλλήλοι της Αρχής στους οποίους παραχωρήθηκαν πρόσθετες προσαυξήσεις σύμφωνα με τις συμβάσεις του '85 και του '92, ήταν στις ίδιες θέσεις, δηλαδή στις θέσεις Τεχνικού Ι και ΙΙ και δεν υπάρχει αμφισβήτηση ότι η μισθολογική τους

25

κλίμακα διαφέρει. Αυτό το οποίο αμφισβητείται είναι ότι η Αρχή δεν έδωσε και στους αιτητές τις προσαυξήσεις αυτές. Ένα επιπρόσθετο δηλαδή ευεργέτημα το οποίο δεν επήραν οι αιτητές, αφού δεν εξασφάλισαν το εν λόγω πιστοποιητικό κατά τον ενδεδειγμένο χρόνο. Δηλαδή μέσα στην προθεσμία (5, 6, 9 και 12 χρόνων). Είναι αξιοσημείωτο ότι τόσο οι αιτητές όσο και οι υπαλλήλοι οι οποίοι έτυχαν αυτού του ευεργετήματος, προσλήφθηκαν από την καθ'ης η αίτηση Αρχή μέσα στην ίδια χρονική περίοδο, δηλαδή από 1/1/80 - 31/5/85 στις ίδιες θέσεις Τεχνικού Ι και ΙΙ. Δεν κατάφεραν όμως οι αιτητές να αποκτήσουν το εν λόγω πιστοποιητικό εντός του ενδεδειγμένου χρόνου, γεγονός όμως που πέτυχαν οι άλλοι υπαλλήλοι που εξασφάλισαν τις προσαυξήσεις.

Η Αρχή είχε δώσει κάποια προθεσμία απόκτησης του πιστοποιητικού αυτού γιατί ακριβώς την ενδιέφερε εκείνη την περίοδο να δώσει κίνητρο για ανέλιξη του προσωπικού της, οι αιτητές όμως δεν εκμεταλλεύτηκαν την περίοδο αυτή.

Θα παραβιάζετο η αρχή της ισότητας από την Αρχή αν οι αιτητές εξασφάλιζαν τις εν λόγω προσαυξήσεις, γιατί αυτοί δεν το απέκτησαν κατά τον ενδεδειγμένο χρόνο όπως οι άλλοι υπαλλήλοι. Συνεπώς δεν παρατηρείται ομοιογένεια γεγονότων και δεν παραβιάζεται η αρχή για αποκλεισμό διακρίσεων μεταξύ ομοιογενών πραγμάτων και της εξίσωσης ανομοιογενών πραγμάτων.

2. Είναι εμφανές εν προκειμένω ότι η Αρχή πήρε την απόφασή της, που όπως φαίνεται ήταν αρνητική και υπήρχε σχετικό πρακτικό ημερομηνίας 13 Δεκεμβρίου 1994. Εξάλλου δεν υπήρχε καμιά υποχρέωση, εκ του Νόμου, της Αρχής με την οποία αυτή να υποχρεούται σε εξειδίκευση της αιτιολογίας στο σώμα της απόφασής της. Γι' αυτό και στην περίπτωση αυτή μπορεί να εφαρμοστεί η αρχή που ακολουθείται απαρέγκλιτα από τη νομολογία, ότι δηλαδή η αιτιολογία μπορεί να αναζητηθεί από τα στοιχεία που ήδη υπάρχουν στο σχετικό διοικητικό φάκελο.

Όταν κάποιος μελετήσει τα εν λόγω παραρτήματα θα διαπιστώσει ότι η αιτιολογία πράγματι υπάρχει στα στοιχεία αυτά. Προκύπτει ότι οι αιτητές δεν εξασφάλισαν το εν λόγω πιστοποιητικό μέσα στην τασσόμενη προθεσμία από τη συλλογική σύμβαση της 31 Μαΐου 1985 ή και τη συμφωνία που περιέχεται στο πρακτικό της Ανώτερης Μικτής Επιτροπής ημερομηνίας 9 Ιουλίου 1992 και μέχρι την 31 Δεκεμβρίου 1991. Επίσης ότι οι αιτητές, με βάση άλλο υφιστάμενο σχέδιο, πήραν πρόσθετες προσαυξήσεις αφού απέκτη-

σαν ακαδημαϊκά προσόντα πέραν από τα ελάχιστα που απαιτούν τα σχέδια υπηρεσίας.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

5

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Μαυρογένης ν. Δημοκρατίας (1991) 3 Α.Α.Δ. 441,

10

Λοϊζίδης ν. Υπουργού Εξωτερικών (1995) 3 Α.Α.Δ. 233.

Προσφυγή.

15 Προσφυγή εναντίον της απόρριψης του αιτήματος των αιτητών σχετικά με την παραχώρηση πρόσθετων προσουξήσεων.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές.

Κ. Χ" Ιωάννου, για την Καθ' ης η αίτηση.

20

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Οι αιτητές με την παρούσα προσφυγή ζητούν από το Δικαστήριο την πιο κάτω θεραπεία:

25

“Α. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση της καθ' ης η αίτηση που κοινοποιήθηκε με επιστολή ημερομηνίας 28.12.94 σε απάντηση σχετικού αιτήματος και με την οποία απορρίφθηκε η αιτηθείσα άρση της σε βάρος των αιτητών άνισης μεταχείρισης και/ή απορρίφθηκε το αίτημα για παραχώρηση πρόσθετων προσουξήσεων είναι άκυρη, άνευ αποτελέσματος και ό,τι παραλήφθηκε θα πρέπει να διενεργηθεί.”

30

35 Οι αιτητές με βαθμό Τεχνικού Ι και ΙΙ στην υπηρεσία της καθ' ης η αίτηση Αρχής, απέκτησαν, μέσα σε περίοδο 10 μέχρι 14 ετών από την ημερομηνία πρόσληψής τους, το πιστοποιητικό επιτυχίας στις εξετάσεις του Part III (Full Technological Certificate) του Ινστιτούτου του City & Guilds του Λονδίνου.

40

Στις 23 Σεπτεμβρίου 1994 οι αιτητές υπέβαλαν μέσω του δικηγόρου τους αίτημα προς τον Πρόεδρο και τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της Αρχής, για ίση μεταχείρισή τους με συναδέλφους τους που είχαν προσληφθεί την ίδια περίοδο και που είχαν αποκτήσει το προσόν αυτό προηγουμένως και τους είχαν παραχωρη-

θεί πρόσθετες προσαυξήσεις.

Κατ' αρχήν το θέμα για τη χορήγηση πρόσθετων προσαυξήσεων στους κατόχους των πιο πάνω εξετάσεων προέκυψε από τη Συλλογική Σύμβαση την 31/5/85, μελετήθηκε επισταμένα και ύστερα από σχετικές διαβουλεύσεις διαμορφώθηκε η τελική διευθέτηση του όλου θέματος στη συνεδρία της Ανώτερης Μικτής Επιτροπής (Α.Μ.Ε.), ημερομηνίας 9 Ιουλίου 1992. Κανονίστηκε, μεταξύ άλλων, και η περίπτωση υπαλλήλων της Αρχής που προσλήφθηκαν κατά την περίοδο 1/1/80 - 31/5/85, την ίδια δηλαδή περίοδο κατά την οποία προσλήφθηκαν και οι αιτητές και απέκτησαν το πιστοποιητικό αυτό μέσα σε 6, 9 και 12 χρόνια από την ημερομηνία πρόσληψής τους. (Βλέπε σχετικά παράρτημα 4 στην ένσταση)

Στις 8 Νοεμβρίου 1994 ο κ. Ο. Βασιλείου, Προϊστάμενος Υπηρεσίας Β και ο κ. Δ.Β. Χατζηπροδρόμου, Υποτομέαρχης, υπέβαλαν έκθεσή τους στο Διευθυντή Υπηρεσίας Προσωπικού σχετικά με το υπό συζήτηση θέμα. Εγινε αναφορά στην απόφαση της Α.Μ.Ε. (ανωτέρω), καθώς επίσης και στους υπαλλήλους που δεν απέκτησαν ακόμη το εν λόγω πιστοποιητικό αλλά χρειάζονται και άλλο χρόνο, όπως επίσης και στο κόστος που θα έχει στην Αρχή η εφαρμογή της εν λόγω συμφωνίας και στην περίπτωση των αιτητών. (Βλέπε παράρτημα 3β στην ένσταση)

Ακολούθησε στις 15 Νοεμβρίου 1994 επιστολή του Διευθυντή Υπηρεσιών Προσωπικού προς το Γενικό Διευθυντή της Αρχής, με την οποία τον ενημέρωνε για το ετήσιο κόστος της ικανοποίησης του αιτήματος των αιτητών το οποίο ανήρχετο στις £9.000. Επίσης ανέφερε ότι το θέμα είναι "καθαρά κόστους επειδή δεν επηρεάζονται άλλοι υπαλλήλοι και ούτε μπορεί να αποτελέσει προηγούμενο η ικανοποίηση του αιτήματος". Ζητούσε δε την τελική απόφαση/οδηγίες του Γενικού Διευθυντή. (Βλέπε παράρτημα 3α στην ένσταση)

Ο Γενικός Διευθυντής στο υπόμνημά του αρ. 223/94, ημερομηνίας 8 Δεκεμβρίου 1994, ανέφερε ότι επειδή το θέμα ρυθμίστηκε "με βάση τα πρακτικά της Α.Μ.Ε. της 9/7/1992 και επειδή η περίπτωση των υπαλλήλων αυτών δεν περιλαμβάνεται στη ρύθμιση, αφού έχουν παρέλθει προ πολλού χρόνου οι ταχθείσες προθεσμίες, εισηγούμαι να απορριφθεί το αίτημα". Παρατήρησε δε ότι με βάση άλλο υφιστάμενο σχέδιο σε υπαλλήλους που αποκτούν ακαδημαϊκά προσόντα, πέραν από τα ελάχιστα που απαιτούν τα σχέδια υπηρεσίας, παραχωρούνται πρόσθετες προσαυξήσεις.

Στις 13 Δεκεμβρίου 1994 η καθ'ης η αίτηση Αρχή αποφάσισε σε σχετική συνεδρίασή της, αφού έλαβε υπόψη της το ανωτέρω υπόμνημα του Γενικού Διευθυντή και περαιτέρω λεπτομέρειες και εξηγήσεις που έδωσε στα μέλη, να απορρίψει το αίτημα των ενδιαφερόμενων υπαλλήλων και εξουσιοδότησε το Γενικό Διευθυντή να τους απαντήσει ανάλογα.

Δύο είναι βασικά οι νομικοί ισχυρισμοί των αιτητών που επικαλούνται για να επιτύχουν την ακύρωση της επίδικης απόφασης:

10 (α) Με την έκδοση της υπό συζήτηση απόφασης παραβιάζεται η αρχή της ισότητας και (β) Η επίδικη απόφαση είναι ανατιολόγητη.

Είναι η θέση των αιτητών ότι με την έκδοση της επίδικης απόφασης από την καθ'ης η αίτηση Αρχή, αυτοί έτυχαν άνισης μισθολογικής μεταχείρισης κατά παράβαση του άρθρου 28 του Συντάγματος, το οποίο εξασφαλίζει την ισομοσθία μεταξύ προσωπικού που παρέχει ίδια εργασία.

20 Οι αιτητές ισχυρίζονται ότι εφόσον απέκτησαν το πιστοποιητικό "Full Technological Certificate of City & Guilds", η κατοχή του οποίου κατά το 1985 και 1991 με ορισθείσες προθεσμίες προσέδιδε στους κατόχους του μισθολογική ανέλιξη, έπρεπε και στην περίπτωση τους να γινόταν η ανάλογη αντιμετώπιση. Αντίθετα, η καθ'ης απέρριψε με την επίδικη απόφασή της το αίτημά τους αυτό. Τονίζουν δε το γεγονός ότι εκτελούν την ίδια εργασία (είναι και αυτοί Τεχνικοί Ι ή ΙΙ στην Αρχή), έχουν τα ίδια καθήκοντα και έχουν την ίδια ευθύνη με τους υπόλοιπους συναδέλφους τους που είχαν υπέρ αυτών το πιο πάνω δικαίωμα. Γεγονός που καθορίζει

25 30 ότι οι ίδιοι παραμένουν δυσμενώς υποβαθμισμένοι.

Σύμφωνα με τη συλλογική σύμβαση ημερομηνίας 31 Μαΐου 1985 (Συμφωνία για πρόσθετες προσαυξήσεις λόγω προσόντων), η συμφωνία που περιέχεται στο πρακτικό της Ανώτερης Μικτής Επιτροπής (Αρχής - ΕΠΟΕΤ) που έγινε στις 9 Ιουλίου 1992, αναγνωρίστηκε στους υπαλλήλους που προσλήφθηκαν στην περίοδο 1/1/80 - 31/5/85 η απόκτηση του πιστοποιητικού "Full Technological Certificate of City & Guilds", με αποτέλεσμα να υπάρξει μισθολογική ανέλιξη των υπαλλήλων αυτών ανάλογα με τα χρόνια που πέρασαν από την ημερομηνία πρόσληψής τους (5, 6, 9 και 12 χρόνια) για απόκτηση του πιστοποιητικού αυτού. Οι αιτητές απέκτησαν το πιστοποιητικό αυτό μετά τις ταχθείσες προθεσμίες που μόλις ανέφερα πιο πάνω (βλέπε παράρτημα 3β στην ένσταση) και μετά την 31 Δεκεμβρίου 1991, γι' αυτό και η καθ'ης η

αίτηση Αρχή δεν αποδέχθηκε το αίτημά τους για πρόσθετες προσαυξήσεις.

Ο δικηγόρος της Αρχής αντικρούοντας την πιο πάνω εισήγηση των αιτητών επιχειρήσε να αναλύσει το ισχύον σύστημα μισθοδοσίας στην Αρχή. Ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι οι υπαλλήλοι που προσλαμβάνονται στην Αρχή και έχουν πρόσθετα προσόντα θα είναι πάντοτε σε μισθολογικά ανώτερες βαθμίδες από αυτούς που προσλήφθηκαν χωρίς τα πρόσθετα προσόντα, αναλόγως των προσόντων και όταν αποκτούνται. Αυτό σημαίνει, υποστηρίζει ο εν λόγω δικηγόρος, ότι οι υπαλλήλοι που προσλαμβάνονται έχοντας πρόσθετα προσόντα θα είναι πάντοτε σε μισθολογικά ανώτερες βαθμίδες από αυτούς που προσλήφθηκαν χωρίς τα πρόσθετα προσόντα (έστω και αν αυτοί απέκτησαν αργότερα τα προσόντα), διότι αρχίζουν από ψηλότερη βαθμίδα. Αναφέρεται δε στις ανωτέρω συμβάσεις του 1985 και 1992 για να παρατηρήσει ότι η Αρχή βασικά με αυτές τις συμβάσεις επιτάχυνε τη μισθολογική ανέλιξη υπαλλήλων που απέκτησαν τα προσόντα μέσα σε τακτή προθεσμία, σαν κίνητρο για την απόκτηση των προσόντων σε μια περίοδο που οι δραστηριότητες της Αρχής επεκτάθησαν και είχε ανάγκη από αναβαθμισμένο προσοντούχο προσωπικό.

Οι αιτητές που προσλήφθηκαν την ίδια περίοδο, όπως υποστηρίζει ο δικηγόρος της Αρχής, δηλαδή μεταξύ 1/1/80 και 31/5/85 είχαν την ευκαιρία να αποκτήσουν και αυτοί το προσόν όπως οι άλλοι συναδέλφοι τους, όμως μέχρι την 31 Δεκεμβρίου 1991, δεν το έπραξαν. Είχαν δηλαδή ίσες ευκαιρίες αλλά δεν τις αξιοποίησαν. Σημειώνεται δε ότι οι αιτητές έλαβαν τις μισθολογικές προσαυξήσεις που προνοούνται για απόκτηση προσόντων. Και ολοκληρώνει την απάντησή του υποστηρίζοντας ότι οι αιτητές δεν εδικαιούντο ίσης μεταχείρισης με τους συναδέλφους τους που αξιοποίησαν το κίνητρο της επιτάχυνσης των προσαυξήσεων με την απόκτηση προσόντων, διότι τούτο είχε προθεσμία την οποία δεν ετήρησαν.

Πιστεύω ότι με την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης η καθ'ης η αίτηση Αρχή δεν παραβίασε την αρχή της ισότητας.

Είναι γεγονός ότι το άρθρο 28 του Συντάγματος εξασφαλίζει ισομισθία μεταξύ προσωπικού που παρέχει ισάξια εργασία. Στην περίπτωση μας δεν παραβιάζεται η αρχή αυτή γιατί και οι αιτητές, όπως και οι υπαλλήλοι της Αρχής στους οποίους παραχωρήθηκαν πρόσθετες προσαυξήσεις σύμφωνα με τις συμβάσεις του '85 και του '92, ήταν στις ίδιες θέσεις, δηλαδή στις θέσεις Τεχνικού Ι και ΙΙ και δεν υπάρχει αμφισβήτηση ότι η μισθολογική τους κλίμακα

- διαφέρει. Αυτό το οποίο αμφισβητείται είναι ότι η Αρχή δεν έδωσε και στους αιτητές τις προσαυξήσεις αυτές. Ενα επιπρόσθετο δηλαδή ευεργέτημα το οποίο δεν επήραν οι αιτητές, αφού δεν εξασφάλισαν το εν λόγω πιστοποιητικό κατά τον ενδεδειγμένο χρόνο.
- 5 Δηλαδή μέσα στην προθεσμία (5, 6, 9 και 12 χρόνων). Είναι αξιοσημείωτο ότι τόσο οι αιτητές όσο και οι υπαλλήλοι οι οποίοι έτυχαν αυτού του ευεργετήματος, προσλήφθηκαν από την καθ'ης η αίτηση Αρχή μέσα στην ίδια χρονική περίοδο, δηλαδή από 1/1/80 - 31/5/85 στις ίδιες θέσεις Τεχνικού Ι και ΙΙ. Δεν κατάφεραν όμως οι
- 10 αιτητές να αποκτήσουν το εν λόγω πιστοποιητικό εντός του ενδεδειγμένου χρόνου, γεγονός όμως που πέτυχαν οι άλλοι υπαλλήλοι που εξασφάλισαν τις προσαυξήσεις.

- 15 Η Αρχή είχε δώσει κάποια προθεσμία απόκτησης του πιστοποιητικού αυτού γιατί ακριβώς την ενδιέφερε εκείνη την περίοδο να δώσει κίνητρο για ανέλιξη του προσωπικού της, οι αιτητές όμως δεν εκμεταλλεύτηκαν την περίοδο αυτή.

- 20 Θα έλεγα ότι θα παραβιάζετο η αρχή της ισότητας από την Αρχή αν οι αιτητές εξασφάλιζαν τις εν λόγω προσαυξήσεις, γιατί αυτοί δεν το απέκτησαν κατά τον ενδεδειγμένο χρόνο όπως οι άλλοι υπαλλήλοι. Συνεπώς δεν παρατηρείται ομοιογένεια γεγονότων και δεν παραβιάζεται η αρχή για αποκλεισμό διακρίσεων μεταξύ ομοιογενών πραγμάτων και της εξίσωσης ανομοιογενών
- 25 πραγμάτων. Παραπέμπω σχετικά με την αρχή αυτή στο πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση *Γεώργιος Μαυρογένης ν. Δημοκρατίας* (1991) 3 Α.Α.Δ. 441:

- 30 “Η αρχή της ισότητας η οποία κατοχυρώνεται από το άρθρο 28 του Συντάγματος, έχει ως λόγο την ομοιογένεια των υποκειμένων και αντικειμένων του δικαίου και, κατ’ επέκταση, τον αποκλεισμό διακρίσεων μεταξύ ομοιογενών πραγμάτων και της εξίσωσης ανομοιογενών πραγμάτων (βλ. μεταξύ άλλων, *Argosy Trading Co. Ltd. ν. Δημοκρατίας*, Υπόθεση Αρ. 107/90.
- 35 Η αρχή της ισότητας δεσμεύει τόσο το νομοθέτη όσο και κάθε διοικητική Αρχή· συνεπώς όχι μόνο οι νόμοι αλλά και οι διοικητικές αποφάσεις πρέπει να συνάδουν με τα εγγύα της ισότητας που κατοχυρώνει το άρθρο 28 Εφόσο διαπιστώνεται ανομοιογένεια μεταξύ των υποκειμένων ή αντικειμένων του
- 40 δικαίου, παρέχεται ευχέρεια στην αρμόδια διοικητική Αρχή να προβεί σε διακρίσεις. Κριτής του εύρους των διακρίσεων αυτών είναι το αρμόδιο όργανο. Η άσκηση της διακριτικής αυτής ευχέρειας δεν ελέγχεται εφόσο οι διακρίσεις ανάγονται στην ανομοιογένεια μεταξύ των πραγμάτων και συσχετίζονται

με αυτή.”

Συνεπώς ο ισχυρισμός αυτός των αιτητών απορρίπτεται.

Ο επόμενος ισχυρισμός των αιτητών αναφέρεται στο ανατιολόγητο της επίδικης απόφασης. 5

Ισχυρίζονται ότι στα πρακτικά της Αρχής ημερομηνίας 13 Δεκεμβρίου 1994, ότε και λήφθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση (παράρτημα 1 στην ένσταση), έπρεπε να υπάρχουν όχι μόνο οι εισηγίες του Διευθυντή αλλά σαφής και αιτιολογημένη απόφαση της Αρχής. 10

Η επιστολή της Αρχής ημερομηνίας 28 Δεκεμβρίου 1994 προς τους αιτητές (βλέπε παράρτημα Χ στη γραπτή αγόρευση των αιτητών), δεν σημαίνει ότι υπάρχει πράξη του αρμόδιου οργάνου. Συνεπώς ισχυρίζονται ότι στην ουσία δεν υπάρχει απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της Αρχής. Παραπέμπουν δε σε αριθμό αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου για να ενισχύσουν τη θέση τους ότι το Διοικητικό όργανο δεν τηρούσε πρακτικά, με αποτέλεσμα να μην φαίνεται ποια ήταν η απόφασή του. 20

Η καθ’ης η αίτηση Αρχή παράνομα στηρίχτηκε στη συλλογική σύμβαση και απέρριψε το αίτημα των αιτητών, εφόσον αυτή δεν έχει δύναμη ή δεσμευτικότητα στο χώρο του Δημοσίου Δικαίου. Η Αρχή έπρεπε να είχε εξετάσει το αίτημα αυτό ανεξάρτητα από την ύπαρξη ή όχι της συλλογικής σύμβασης. 25

Ο δικηγόρος της Αρχής διαφώνησε και πολύ σωστά υποστήριξε ότι υπάρχει απόφαση της Αρχής στο πρακτικό της ημερομηνίας 13 Δεκεμβρίου 1994 (παράρτημα 1 στην ένσταση), η οποία και προσδιορίζεται στο πιο κάτω απόσπασμα: 30

“... το Συμβούλιο αποφάσισε να απορρίψει το αίτημα των ενδιαφερομένων υπαλλήλων και εξουσιοδότησε το Γενικό Διευθυντή να τους απαντήσει ανάλογα.” 35

Είναι εμφανές ότι η Αρχή πήρε την απόφασή της, που όπως φαίνεται ήταν αρνητική και υπήρχε σχετικό πρακτικό ημερομηνίας 13 Δεκεμβρίου 1994. Εξάλλου δεν υπήρχε καμιά υποχρέωση, εκ του Νόμου, της Αρχής με την οποία αυτή να υποχρεούται σε εξειδίκευση της αιτιολογίας στο σώμα της απόφασής της. Γι’ αυτό και στην περίπτωση αυτή μπορεί να εφαρμοστεί η αρχή που ακολουθείται απαρέγκλιτα από τη νομολογία, ότι δηλαδή η αιτιο- 40

λογία μπορεί να αναζητηθεί από τα στοιχεία που ήδη υπάρχουν στο σχετικό διοικητικό φάκελο, βλέπε σχετικά την απόφαση της Ολομέλειας **Σταύρος Λοϊζίδης v. Υπουργού Εξωτερικών** (1995) 3 Α.Α.Δ. 233. Δηλαδή από τα παραρτήματα 2-4 στην ένσταση.

5

Όταν κάποιος μελετήσει τα εν λόγω παραρτήματα θα διαπιστώσει ότι η αιτιολογία πράγματι υπάρχει στα στοιχεία αυτά. Προκύπτει ότι οι αιτητές δεν εξασφάλισαν το εν λόγω πιστοποιητικό μέσα στην τασσόμενη προθεσμία από τη συλλογική σύμβαση της 31 Μαΐου 1985 ή και τη συμφωνία που περιέχεται στο πρακτικό της Α.Μ.Ε. ημερομηνίας 9 Ιουλίου 1992 και μέχρι την 31 Δεκεμβρίου 1991. Επίσης ότι οι αιτητές, με βάση άλλο υφιστάμενο σχέδιο, πήραν πρόσθετες προσαυξήσεις αφού απέκτησαν ακαδημαϊκά προσόντα πέραν από τα ελάχιστα που απαιτούν τα σχέδια υπηρεσίας.

10

15

Το γεγονός ότι έγινε στην επίδικη απόφαση από το Γενικό Διευθυντή και αναφορά στη συλλογική σύμβαση που καλύπτει τους αιτητές και λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 1994, αυτό δε σημαίνει ότι η αναφορά αυτή συνιστά τη μοναδική ή/και ουσιαστική αιτιολογία της απόφασης, αφού αυτή φαίνεται στα πιο πάνω στοιχεία που μόλις παρέθεσα.

20

25

Ενόψει όλων των πιο πάνω στοιχείων έχω ικανοποιηθεί ότι η αιτιολογία της επίδικης απόφασης δεν είναι ανύπαρκτη ή/και αόριστη. Για το λόγο αυτό απορρίπτεται και ο ισχυρισμός αυτός των αιτητών ως ανεδαφικός.

30

Καταλήγω ότι η επίδικη απόφαση επικυρώνεται στην ολότητά της και η προσφυγή των αιτητών απορρίπτεται με έξοδα. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή για να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

*Η προσφυγή απορρίπτεται με
έξοδα.*